Sanne werkte al drie zomers als de strandwacht... (B1 · NT2 Dutch B1)

Tekst / Transcript

Sanne werkte al drie zomers als de strandwacht op het strand van Zandvoort. Elke morgen klom ze in haar hoge stoel en keek ze naar het water. De zee was die dag schitterend, want de zon lag als goud op de golven. Toch wist Sanne dat mooi weer soms gevaarlijker is dan slecht weer, omdat mensen dan te ver zwemmen. Ze controleerde haar tas met spullen voor de EHBO en hing de vlaggen op. Het rode gedeelte van het strand was verboden voor zwemmers, want daar was het water te diep.

Rond twaalf uur kwam er een grote groep kinderen met hun leraar. Sanne ging naar hen toe om de leraar te informeren over de regels. "Sommige kinderen hebben nog geen zwemdiploma", zei hij eerlijk. Sanne knikte en legde uit waar ze wel mochten spelen. Daarna vertelde ze de kinderen dat ze zich rustig moesten gedragen bij het water. Een jongen vroeg of hij mocht surfen met zijn nieuwe plank. Sanne legde uit dat de golven te hoog waren en dat hij beter kon wachten. Ze wist dat paniek in het water de vijand van elke zwemmer is, en dat je zonder ervaring snel moe wordt.

Een uur later hoorde ze een vrouw roepen. Haar dochter van acht jaar was vermist en niemand had haar de laatste tien minuten gezien. Sanne pakte haar telefoon en riep haar collega's. Voor haar was dit het meest stressvol moment van de zomer, want elke minuut telde. Ze nam snel het besluit om zelf het water in te gaan, terwijl haar collega het strand controleerde. Ze zag het meisje in de verte, ver van de kust, omdat de stroming haar had meegenomen. Sanne zwom met sterke slagen en kon het kind gelukkig redden voordat het te laat was. Het meisje huilde, maar ze was niet gewond en zou zeker niet verdrinken.

Op het strand bracht Sanne het meisje terug naar haar moeder. "Ik dacht dat ik in een vijver zwom, zo groot was het water", zei het kind zacht. Sanne lachte en zei dat dit geen vijver was, maar de oceaan, die veel sterker is dan een klein meisje. Ze vroeg de moeder om haar dochter naar de zwemles te sturen, zodat het meisje echt leerde zwemmen. Later die middag zat Sanne rustig op haar stoel en keek ze naar een boot die langzaam voorbij kwam zeilen. Ze dacht aan het gevaar van die dag en zocht de ontspanning in de stille lucht. In de verte dreef een gigantisch plastic schip; niemand wist de herkomst ervan, maar de kinderen vonden het prachtig.

Try our 6-step method for free and make these words stick.

Listen to this episode online: https://course.interactivelessons.nl/local/podcast/episode.php?id=21493

Start this course for free: https://course.interactivelessons.nl/mod/quiz/view.php?id=224